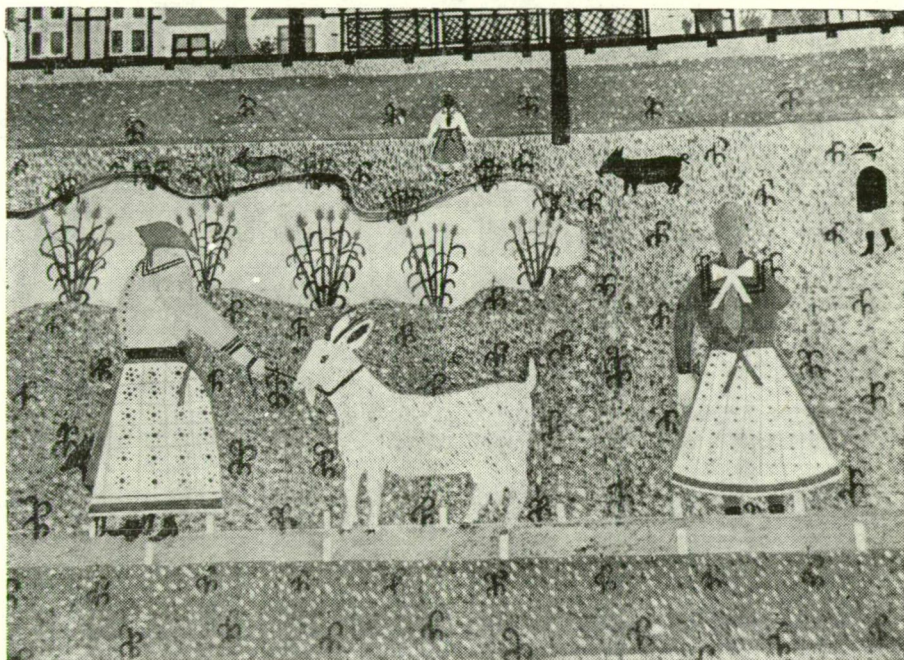

élt Matuzsálem asszony: Grandma Mózes (Anna Maria Robertson) „a Mamie” festőstílusával.

Ez természetesenek mondható, hiszen „világuk” is rendkívül hasonló. Grandma Mózes örök témája a farm és a „távoli város”. Süli András kedvenc témáinak ihletője szintén a falu — Algyő —, a házuk, szobájuk, a baromfiudvar, az algyői templom, körmenet, a Tisza hajókkal, tutajokkal s az algyői vasútállomás: a „városba vezető út”.

A RÉT

Néhány képén azonban a szerbiai hadiút emlékei is megjelennek, de csak a címek utalnak arra, hogy nem algyői tájat látunk. Bizonyosság erre az 1937-ben festett „Dél-macedóniai erdőrészet valamely község mellett elvonuló fenyvesekkel”, amelyen község ugyan nincs, de a Tisza rajta van, s a fenyvesek helyett is nyírfákat találunk, valamint két zsiráfot, amit saját bevallása szerint a Budapesti Állatkertben látott. Ez azonban csak egyedi jelenség Süli András művészetében, bár ehhez is joga van, hiszen mint vérbeli naiv művész, szubjektívebb látószögön át vizsgálja a valóságot. S aki ismeri a képek nyelvét, aki megérti a naiv művészet lényegét, annak számára ebből az időtlenségből, látszólagos rendszertelenségből is kirajzolódik egy teljes „orbis pictus”, mely Süli András sajátja.

A Pestre küldött képekért járó honoráriumot azonban hiába várta, ezt megelégtelve, egy napon algyői házának udvarán a nála levő képeket halomba rakta és elégette. Ekkoriban ismerkedett meg a szegedi lakosú Molnár Gizella „vásári giccsestőnővel” — a „Művésznővel” — egy algyői búcsúban, akinek hívására 1938-ban vele egy háztartásba, Szegedre költözött, de nem mint élettárs, hanem mint cseléd. Azóta alkalmi munkából élt, s — a Szegeden eltöltött 31 esztendő alatt — egyetlen képet sem festett.

Halála előtt — huszonegy nappal — már súlyos betegen hallgatta végig beszámolómat a pozsonyi kiállításról s 7000 koronás Triennále-díjáról, ami csak halála után — postai úton — ért Magyarországra, így azt Süli András soha nem láthatta.